

DEBAT 28. AUG. 2012 KL. 14.06

Jeg har aldrig set så smålig en kampagne som den imod Thorning

Selv havde jeg aldrig tålt mosten, men hurtigt taget mit gode tøj og gået med et »Pis mig i øret«.

Søren Ulrik Thomsen

Søren Ulrik Thomsen er forfatter. Han debuterede med digtsamlingen 'City Slang' i 1981 og har siden udgivet digtsamlinger og essays, senest digtsamlingen 'Rystet Spejl' i 2011. Blev tildelt Statens Kunstfonds livsvarige ydelse i 1995 og blev samme år medlem af den litterære institution Det Danske Akademi.

Jeg har i hele mit liv aldrig set så langvarig, sammenbidt og smålig en kampagne som dén imod Helle Thorning-Schmidt. Siden hun stillede op til formandsposten hos Socialdemokraterne, har tabloidpressen på deres grimme gule spisesedler igen og igen hånet hende for alt fra Gucci-taske over såkaldt skattesag til dårlige meningsmålinger, og for at komme endnu en omgang infami i forkøbet har hun altså nu været nødt til sammen med sin mand at kommentere, hvad man skulle mene kun angik dem selv, nemlig deres ægteskab.

Til spørgsmålet om, hvorvidt statsministerens mand er homoseksuel, siger hun, at hun ikke synes, det er et spørgsmål, man skal svare på, og dette statement giver god mening for en person som mig, der er vokset op i en tid, hvor statsministre som Viggo Kampmanns og Jens Otto Krags vidtløftige privatliv ikke vedkom offentligheden, medmindre det berørte deres forvaltning af embedet. Men med alle de goder, den seksuelle frigørelse bragte os, røg der også et kernesundt barn ud med badevandet, nemlig det gode borgerlige skel mellem offentligt og privat, så vi nu lever i en tid, hvor det private i sandhed er politisk, og Thorning-Schmidt derfor nødt til at fravige sin principielle holdning og alligevel udtale sig om sin mands seksualitet, skønt den da må være hans egen sag og ikke har et hak med hendes evner som statsminister at gøre.

Ikke mindst en statsminister må være mand for kritik af sin politik og sin embedsførelse, men noget – som jeg kun kan betegne som en udhuling og vulgarisering af begrebet kritisk journalistik – er sket, for al ramsaltet debat og hård politisk kamp til trods mindes jeg simpelthen ikke, at skriverierne om en Anker Jørgensen, Poul Schlüter, Poul Nyrup eller Anders Fogh Rasmussen fokuserede tilnærmelsesvis så meget på personerne og så lidt på deres politik, som tilfældet er for Helle Thorning-Schmidt.

TEGNING: Per Marquard Otzen.

Fuld af bange forudannelser har man set pressen bygge politikere som Naser Khader, Lene Espersen og Villy Søvndal op til en gudestørrelse, hvorfra de virkelig kunne rives ned, og når besættelsen af personer i det hele taget vokser helt ud af proportioner i disse år, skyldes det måske et dramaturgisk behov for 'sager' i et udjævnet politisk landskab, hvor de ideologiske forskelle fløjene imellem er mindsket i en grad, så kun få borgerlige vil afskaffe velfærdsstaten og de færreste venstreorienterede undsige markedet.

Men heller ikke dét forklarer, hvorfor mange medier tilsyneladende mener, at vores nuværende statsminister siden dag ét i sit politiske liv ikke har kunnet gøre noget som helst rigtigt. Måske skulle man trods alt lige komme sig over, at en statsminister godt kan være en kvinde, og måske er baggrunden for øgenavnet 'Gucci-Helle', at hun ikke lever op til fordømmene om, hvordan man skal se ud, når man kommer fra Ishøj, og muligvis har man så også lige skullet vænne sig til, at man ikke – som i min barndom – behøver at veje 150 kilo og ryge cerut for at være en ægte socialdemokrat. Men for resten af pengene fatter jeg simpelthen ikke den irrationelle animositet, Helle Thorning-Schmidt mødes med. Til gengæld er det tydeligt, hvor skadeligt det er for demokratiet, at de faktiske politiske problemer fortøner sig i den fælles samtale til fordel for en (positivt eller negativt) følelsesstyret kredsen om personer.

Jeg er ikke så idealistisk at forestille mig et i absolut forstand oplyst offentligt ræsonnement, for mennesker forholder sig nu engang ikke kun til argumenter, men også til knap så rationelle sym- og antipatier.

Men netop derfor er det vigtigt at disciplinere sig, så debatten i videst muligt omfang styrer uden om det værste føleri og adresserer de reelle politiske spørgsmål og uenigheder.

For er personfikseringen undergravende for demokratiet, lever det til gengæld af uenighederne, så når Özlem Cekic fastholder sin dissens, og Preben Wilhjelm i sin nye bog leverer en knaldhård politisk kritik af

regeringen, er det lige så sundt for den demokratiske samtale, som personsagerne er usunde. Selv havde jeg aldrig tålt mosten, men hurtigt taget mit gode tøj og gået med et »Pis mig i øret«, så uanset om jeg har været enig eller uenig med Helle Thorning-Schmidt, har jeg den største respekt for, at hun – ligegyldigt hvor personligt hun angribes – hver gang forsøger at bringe diskussionen tilbage til de politiske og samfundsmæssige problemer, der burde være hovedsagen.

SØREN ULRIK THOMSEN